

meget og maasse endnu mere end Skibsafgiften trænge til en Revision. Jeg tror virkelig ogsaa, at, naar man kunde naae at faae Tolden paa Stenfuld fuldstændig ophævet, hvad der tidligere er foreslaaet, vilde man ikke forarges saa meget over de 5 Dres Skibsafgift, som hviler paa en Tønde Kul, men maasse nok tage derimod, altsaa modtage den som en Slags Indsørfelsafgift, naar Kul forøvrigt var afgiftsfri. Egnende Betragtninger vil man nu vel ogsaa kunne gjøre gjældende med Hensyn til andre Varer, f. Ex. Løkker osv. Altsaa, baade fra et industrielt Synspunkt og iøvrigt, naar henses til de Betragtninger, som hovedsagelig have ført til at reise Indvendinger mod Skibsafgiften, tror jeg, den naturlige Løsning vil være ikke at tage Spørgsmaalet om Skibsafgiften isoleret, men optage det i Forbindelse med Spørgsmaalet om Toldafgiften. Man maa ogsaa lægge Mærke til, at disse to Afgifter have historisk været sammenknyttede i vor Ret, som de ere det endnu den Dag idag. Loven af 4de Juli 1863 omhandler baade Told- og Skibsafgift, hvilket allerede skete i 1838 og endnu tidligere, og de Forslag, som senere ere blevne forelagte, navnlig Forslaget i 1873—74, omfattede baade Told- og Skibsafgifter, og forsaavidt Lovforslag om Skibsafgiften tidligere er blevet forelagt særskilt, er der i alt Fald, hvis jeg ikke feiler, samtidig forelagt Forslag til Lov om Toldafgifter. Altsaa, den historiske, den naturligt anviste Vej at gaa frem paa, det er ikke at tage hvert enkelt af disse Spørgsmaal for sig, men derimod at tage disse Afgifter op under Et. Den Opfattelse, som vi have tilladt os at udtale i Dagsordenen, er ogsaa fuldstændig overensstemmende med, hvad der er udtalt af Flertallet i en tidligere Betænkning. Men naar man altsaa kommer til den Erkjendelse, at der er de Afgifter, som trænge til en Lømpelse, efter Omstændighederne Nedsættelse, ikke blot for Skibsafgiftens Vedkommende, men ogsaa for Toldafgiftens Vedkommende, og at det vilde være unaturligt — i alt Fald give Anledning til Kritik —, om man vilde foretrække en af disse Afgifter fremfor de øvrige, men at Spørgsmaalet helst maa løses under Et, saa opstaar naturligvis det andet Spørgsmaal: Hvorledes skal der saa skaffes Statskassen Erstatning for disse Afgifter, som den saaledes mister? Og da komme vi navnlig til Spørgsmaalet om Tilveiebringelse af en anden Beskatning paa Brændevin. Altsaa, den naturlige, rigtige Betragtning fører til at optage under Et Spørgsmaalet om de Afgifter, som det formentlig kunde være ønskeligt at lempe og nedsætte, at se paa dem som i en samlet Sum, og paa den anden Side at undersøge, hvilke Statter der kunde tænkes at yde Statskassen Etvivalent for disse Afgifter, og derved komme Tanken jo, som sagt, naturligvis navnlig hen

paa Brændevinsstaten. Det er jo en Kjendsgjerning, at denne Stat nu kun indbringer endog kun ontrent Halvdelen af det, som den oprindeligt var bestemt til at indbringe, og at saaledes en tilsyneladende Forøgelse deraf i Virkeligheden kun vil være en Tilbageførelse af det Beløb, som det fra først af var bestemt, at den skulle indbringe Statskassen. Der er jo ogsaa det Særlydende, at medens andre indirekte Afgifter voge, tager Brændevinsafgiften af, uden at dog Produktionen aftager, hvilket aabenbart viser, at der er noget Abnormt i denne Ordning. Det er jo ogsaa samstemmende med den historiske Udvikling, forsaavidt jo netop Spørgsmaalet om Skibsafgiftens Nedsættelse i 1871—72 var sat i Forbindelse med en Stat paa Brændevin, som var bestemt til at yde Statskassen Vederlag for denne Afgift. Ved altsaa at medtage en saadan Afgift vil man kun gaa i det engang anvisne Spor. Ud den Vej er altsaa Udvalgets Flertal kommet til den Betragtning, at vi ikke kunne gaa ind paa Forslaget, saaledes som det foreligger, og at vi heller ikke kunne forsøge at gjøre det brugeligt ved at stille Vædringsforslag; thi de Vædringsforslag, som vi kunne stille, kunne i det Øieste gaa ud paa at optage Spørgsmaalet isoleret, saaledes som det foreligger, og skaffe saadanne Lømpelser eller Nedsættelser i Staten, som fra et fiskalt Synspunkt fandtes forsvarelige, men det er ikke denne Ordning, vi ville foretrække. Vi ville foretrække, at dette Spørgsmaal optages i Forbindelse med andre Afgifter, naar man har undersøgt, hvilke Lømpelser det var ønskeligt at tilveiebringe, og paa den anden Side ønske vi gennem en Brændevinsstat eller efter Omstændighederne gennem en anden Stat — navnlig maasse gennem en Stat paa alkoholholdigt Al, forsaavidt som det maatte lykkes at finde en Fremgangsmaade, der muliggjorde en saadan Stat — at tilveiebringe en Ordning af dette Forhold. I Denhold hertil udtaler altsaa den Dagsorden, som vi have tilladt os at foreslaa det høie Thing, at vi ikke kunne gaa ind paa Forslaget, saaledes som det foreligger, men at vi dog paa den anden Side erkjende, at der er Anledning til at optage Spørgsmaalet om Skibsafgiften, at det er ønskeligt, at dette Spørgsmaal optages af Regjeringen, fordi det i og for sig er en Gjenstand, som ikke egner sig til at optages af det private Initiativ, samt at Spørgsmaalet helst maa optages i Forbindelse med andre den indirekte Beskatning vedrørende Spørgsmaal, saaledes at der kan tilveiebringes en samlet Reform. I saa Henseende antage vi ogsaa at være i Overensstemmelse med den høitærede Finantsminister, thi den høitærede Finantsminister har jo ved en tidligere Leilighed udtalt, at Skibsafgiften i og for sig var en Stat, der trængte til at reformeres, men at den paa den anden Side ikke